

446.

Grefvens hemresa från maskraden.

Ingå.



1. I sö - ta - ste söm-nen ar - be - ta - ren låg, Då



gref-ven for hem från maskra-den. Han hölt med sin sjä^s, då



fram-för sig han såg En tär - - na, som smög sig ur sta-den.

2. „Hvad vacker gestalt och hvad skick i dess gång!
 En oskuld, det blir mig ett byte!
 Hon far som en fläkt sin förmyndares tvång,
 Den arma; här flyr mig mitt byte!

3. Här syns ingen älskares räddares span,
 Välan, på min sadel hon klifve!
 Och om hon så foga och skicka sig kan,
 Hon sommaren ut hos mig blifve.
4. Ty skifta om byte gör öckel till slut,
 Ty sällskap behöfs äfven hemma.
 Förgäfves hvar dag jag på nöjen far ut,
 Hvar afton jag saknar min Emma.
5. Men borta, men borta, en dåre må se,
 Med fåfänga blickar tillbaka;
 Då nya behag nu framför mig sig ter,
 Så nära att plocka och smaka.
6. För alla de tusende sköna jag kyst,
 Jag än ville kyssa dig ensam.
 Hvi kom du ej till mig och njöt hos mig tröst,
 Alt annat utom namnet gemensamt?“
7. Så talte den rika förförarn för sig,
 Och sakta den okända följde.
 Hon vek af åt skogen en obanad stig,
 Där björklöfven hängande döljde.
8. Han ropar, hon hör ej, han vinkar, hon går,
 Han bandt vid en stubbe sin fåle.
 Han trängade sig genom tistel och snår,
 Han kom till ett hjul och en påle.
9. Där står hon så hemskt med det knyte hon bär,
 O himmel, af blodiga linne!
 Han stelnar af fasa, ej viss om hon är
 En hamn eller från sina sinnen.
10. Hon ser på sin börda orörlig och stum
 Och lägger den hastigt i sanden.
 Hon söker ett skydd af en buske, ett rum,
 Och gräfver en grop där med handen.
11. Dit bär hon sitt svepe och kysser det se'n
 Och hjärtligt på armarna väger:
 „Ligg stilla mitt barn, sof sött här i frid,
 Här skall ock din mor få sitt läger.

12. Sof här utan vagga, du barn utan namn,
Hit vräkt från all mänskelig hydda:
Du grät blott en gång, du grät i min famu,
Då slog dig den hand dig bort skydda.
- { 13. Sof sött uti jorden och vandrarn ej skräm, *)
Jag yppar nu själf hur du dödde.
Hörs domarn i skyn, då först uppstå och stäm
Den fram, som till offer dig födde.
14. Sof lugnt i din graf, jag försonar mitt brott,
Hos människor under en bila:
Och fast du ej dog i kyrkogårdens stoft,
Skall himmelen välsigna din hvila.
15. Sof sött du oskyldiga, slumra i frid!
Din moder i stället skall vaka.
Hon brännes till aska, hon gräfves ej ner
Och måste sin hvila försaka.
16. Hvar kväll skall jag uppstå och vandra omkring
Och följa din far i hans löjen.
Strö droppar af blod i hans danserskors ring,
Och blanda min gråt med hans nöjen!¹⁶
- { 17. Nu grefven, som stått lik en bild utaf skräck,
Skrek „Emma“ på knä framför henne.
Hon sjönk i hans armar, hon röres ej mer,
Där står han emellan de tvänne.
- { 18. Där stod han och hölt i den andlösas änn',
Och ser på den späda i jorden;
Han blir sökt af sitt folk och funnen igen,
För lifstiden vansinnig vorden.

*) Folktron föreställer sig, att vid dylika ställen spökar det. „Utbøindjin låter hör se“. Hans låte är än som ett fårs bråkande, än som ett barns skrat-tande eller hållre gråtande. Vanligen säges han först skratta och sedan gråta.